

NOTES D'UN CAP DE SETMANA A MONTBLANC

Martí Boada

Biòleg.

Departament de medi ambient

Hem dol presentar un article com aquest, que d'entrada ja ho sé, serà alacurt.

Ho serà perquè tots sabem de les dificultats i jo diria més, de les impossibilitats de fer literàries les coses de l'esperit i de les sensacions. Per aquest costat l'experiència que es narra n'és en una part molt important un exemple del que hem dit.

Per això ho confesso, sabedor d'antuvi de les limitacions de l'espècie i òbviament de les pròpies que en aquest sentit admeto.

No passa el mateix en canvi en l'aspecte naturalista, del que no en podré dir el que vaig percebre i observar, s i m p l e m e n t

perquè no No,
vaig fer allò
que un naturalista
ha de fer sempre;
anotar en el diari
de camp les
dades de la
sortida. En una
sortida altrament
d'una riquesa
notòria, la que
vaig fer per les
terres del terme
de Montblanc.

Unes terres i
una gent fent un
sol cos.

Arreu sa-
dollava una as-
pror rotundament
pregona i càlida,
unes terres edàfi-
cament rosses,
clapissades de
blancs maculats, litològics. Verds botànics ara brillants ara
platejats; sempre durs, convençuts, en fi, mediterranis.
Olor lígnia d'olivera. Capçades de pi blanc.

Però no aquell mediterranisme rialler, de vora la mar,
de blaus de moltes menes i oreigs salobres. Sardinals

fustigats per les tremes. Baldrigues petonejant el pèlag.

aquell de terra un xic endins, no massa. Que sap del
mar, del seu veïnatge, que en percep algun alè sobretot
a l'estiu, alè eòlic de marinada infidel que en la calitja
juliana surt de la blana panxa marina i a les besllums
penetra suau, sensualment terra endins.

Recordo que amb aquesta percepció vaig arribar a la
vila de Montblanc, la tarda del dissabte 28 d'agost
convidat pels companys del Centre d'Història Natural de
la Conca de Barberà.

Recordo entranyablement l'estada a la vinya dels
Pallisé, el caliu del sopar a l'ermita de St.Josep, l'olor i
color de la nit, una nit i encesa d'escalf humà. Macabeu,

xarel·lo, arengada i gemor humana.

El diumenge amb la Carme ens despertem amb el tiro-
llo dels oriols.

Encara a la vinya, música multimil·lenària. Al

contrabaix un mascle solitari de verdum al cim d'una figuera. Els gafarrons fent els aguts, el "sofregit" per alguns ocellaires. Cadernerers ací i allà posant notes variades. Hem sembla recordar també el cant d'un tallarol capnegre mascle.

A quarts de deu sortim amb la gent del museu. Prenem el camí de l'ermita de St.Josep.

No oblidaré mai l'espectacle ornític, mai ho havia vist... Al vessant dret de la vall de Montblanc, a l'horitzó, molt lluny varen aparèixer a una alçària entre cent cinquanta i dos-cents metres dos grans estols. Desseguida vàrem veure que eren rapinyaires de mida mitjana; tot seguit els identificàrem: eren falcons vespers o també dits aligots vespers. *Pernis apivorus*.

S'en varen comptar uns quatre-cents individus. Personalment crec que és la cita més nombrosa documentada a Catalunya. Feien la migració nord-sud.

Després de tan magnífic gaudir, vàrem prosseguir, cap a l'estret de la vall fins a arribar a l'oasi de la Cascada. Tornàrem pel camí que passa pel costat del molí de dins de la vall, seguint pel del mas d'en Ponet.

Bellesa, bellesa, bellesa, aspror, aspror, aspror.

Estima pregona d'uns homes i unes dones, clavats a la seva terra com les soques de les mateixes oliveres.

Montseny, St.Jordi del 94

